

The Holy See

Üzenet a 81. missziós világnapra

XVI. Benedek pápa

2007. október 15.

A soron következő missziós világnap alkalmából szeretném meghívni Isten egész népét – pásztorokat, papokat, szerzeteseket és világiakat –, hogy közösen gondolkodjunk arról, milyen sürgető és fontos feladat korunkban is az Egyház missziós tevékenysége.

A keresztre feszített és feltámadt Jézus mennybemenetele előtt mondott szavai, amelyekkel apostoli küldetést adott az apostoloknak, ma is egyetemes felhívásként hangzanak: „Menjetek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek”. Majd hozzátette: „S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig”. (Mt 28,19-20) Az elkötelezett evangelizációs tevékenységben az a bizonyosság tart fenn és kísér minket, hogy Ő, az aratás ura folytonosan velünk van és vezeti népét. Az Egyház missziójának kimeríthetetlen forrása Krisztus. Idén még egy külön ok is megújult missziós elkötelezettségre ösztönöz: 50 évvel ezelőtt tették közzé Isten szolgája XII. Piusz pápa *Fidei donum* kezdetű enciklikáját, amely előmozdította és bátorította az egyházak együttműködését az *ad gentes* misszió terén.

Az idei missziós világnap témája: *Minden részegyház felelőssége az egész világon*. Ez minden kontinens valamennyi helyi egyházát annak felismerésére ösztönzi, hogy korunk komoly és sokrétű kihívásaival szemben milyen sürgetően szükséges, hogy új lendületet adjunk a missziós tevékenységnek. Természetesen megváltoztak azok a körülmények, amelyek között az emberiség él, és az utóbbi évtizedekben, főleg a II. Vatikáni Zsinat óta nagy erőfeszítéseket tettünk az evangélium terjesztéséért. Sokat kell még azonban munkálkodnunk ahhoz, hogy válaszoljunk a missziós felhívásra, amelyet az Úr fáradhatatlanul intéz minden megkeresztelt emberhez. Elsőként továbbra is az ún. ősi hagyományú egyházakat hívja, amelyek a múltban az anyagi eszközökön túl valóban sok papot, szerzetest és világi hívőt küldtek a missziókba, életet adva ezzel a keresztény közösségek hatékony együttműködésének. Ez az együttműködés bőséges gyümölcsöt hozott a missziós területen lévő fiatal egyházak és azon egyházak, egyházi valóságok számára, ahonnan a misszionáriusok érkeztek. A nyugati társadalmakba egyre inkább behatoló, elvilágiasodott kultúra térdnyerése következtében, valamint a család válságát, a hivatások számnak csökkenését és a papság növekvő elöregedését látva ezeket az ősi egyházakat az a veszély fenyegeti, hogy önmagukba zárkoznak, kisebb reménnyel tekintenek a jövőbe, és missziós igyekezetük alábbhagy. De éppen ez az a pillanat, amikor bizalommal kell megnyílnunk Isten

gondviselése felé, aki soha nem hagyja el népét, és a Szentlélek erejével elvezeti örök üdvözítő tervének beteljesüléséig.

A Jó Pásztor azokat az egyházakat is hívja, hogy nagylelkűen az *ad gentes* misszióknak szenteljék magukat, amelyekhez csak nemrég jutott el az evangélium. Bár fejlődésük során nem kevés nehézséggel és akadállyal kell szembenézniük, e közösségek folyamatosan növekednek. Egyes közösségek szerencsés módon bővelkednek papi és Istennek szentelt hivatásokban, s közülük jónéhányat a helyi (in loco) igények ellenére máshová, akár már jóval korábban evangelizált területekre is küldenek, hogy ott végezzék lelkipásztori és apostoli szolgálatukat. Így gondviselészerű „ajándékcseré” valósul meg, amely Krisztus egész misztikus testének javára válik. Szívből kívánom, hogy a missziós együttműködés intenzívebbé váljon, értékelve minden egyes tag karizmáját és képességeit. Azt szeretném, hogy a missziós világnap egyre inkább tudatára ébresszen minden keresztény közösséget és minden megkeresztelt embert, hogy Krisztus felhívása az egész világnak szól: hirdessük az ő országát a föld végső határáig. II. János Pál a *Redemptoris missio* kezdetű enciklikájában így ír: „Az Egyház természeténél fogva missziós jellegű, minthogy Krisztus megbízása nem valami kívülről hozzatott, mellékes dolog, hanem az Egyház lényegéhez tartozik. Ebből az következik, hogy az egész Egyháznak és minden részegyháznak küldetése van minden néphez. A legfiatalabb egyházaknak minél előbb a gyakorlatban is be kell kapcsolódniuk az Egyház egyetemes küldetésébe úgy, hogy ők is küldenek misszionáriusokat az evangélium hirdetésére a világ minden részébe, akkor is, ha paphiánnyal küszködnek.” (62)

Ötven évvel elődöm, XII. Piusz *Fidei donum* kezdetű enciklikája után, mely a részegyházak együttműködését segítette elő a misszió szolgálatában, szeretném megerősíteni, hogy az evangélium hirdetése most is aktuális és sürgető. Az idézett *Redemptoris missio* kezdetű enciklikában II. János Pál megfogalmazta, hogy „az Egyház missziója tágabb, nagyobb, »a részegyházak közötti közösségnél«; e közösségnek speciálisan missziós jellegűnek kell lennie, erre kell irányulnia”. (65) A missziós elkötelezettség ezért – ahogy azt többször aláhúztuk – továbbra is az Egyház emberiségnek nyújtott elsődleges szolgálata, hogy a kulturális, társadalmi és etikai átalakulásoknak irányt adjon és evangelizálja azokat, hogy Krisztus megváltását felkínálja korunk emberének a világ olyan részein, ahol a szegénység, az erőszak, az emberi jogok szisztematikus tagadása megalázást és elnyomást okoz.

Az Egyház nem vonhatja ki magát ebből az egyetemes küldetésből: kötelező erővel bír számára. Mivel Krisztus elsőként Péterre és az apostolokra bízta a missziós küldetést, ez most mindenekelőtt Péter utódját illeti meg, akit az isteni gondviselés az Egyház egységének látható alapjául választott, valamint a püspököket, az evangelizáció közvetlen felelőseit, akik a püspöki kollégium tagjai és a helyi egyházak pásztorai. (vö. *Redemptoris missio*, 63) Azért fordulok most minden részegyház pásztorához, akiket az Úr egyetlen nyájának vezetésére állított, hogy osztozzanak az evangélium hirdetésének és terjesztésének gondjaiban. Éppen ez az aggodalom ösztönözte ötven évvel ezelőtt Isten szolgáját, XII. Piuszt, hogy a missziós együttműködést a kor igényeinek megfelelőbbé tegye. Különösen az evangelizáció távlatában azt kérte a közösségektől, melyek már nagyon korán találkoztak az evangéliummal, hogy küldjenek papokat az új alapítású egyházak támogatására. Így adott életet egy új „missziós szereplőnek”, mely az enciklika első szavai alapján a *Fidei donum* nevet kapta. Ezzel kapcsolatban írta: „Figyelembe véve egyrésztől azon gyermekeink megszámlálhatatlan seregeit, főleg az ősi keresztény hagyományokkal rendelkező országokban, akik részesülnek a hitben, másrésztől azok még számosabb tömegeit, akik még mindig várnak a megváltás üzenetére, tüzes vággyal bátorítunk benneteket, szeretett testvéreim, hogy buzgalommal segítsétek az egyház világban való elterjedésének szent ügyét.” És hozzátette: „Adja Isten, hogy felhívásunkat hallva a missziós lelkület egyre mélyebbre hatoljon minden pap szívében, és szolgálatukon keresztül tüzes lelkületet adjanak át minden hívőnek”.

(AAS XLIX 1957, 226)

Adjunk hálát az Úrnak, amiért e missziós együttműködés oly sok gyümölcsöt hozott Afrikában és a föld más részein. Nagyon sok pap hagyta el eredeti közösségét és az épp hogy megszületett közösségek szolgálatába fektette energiáját szegénységben élő, a fejlődő térségekben. Jónéhányan közülük mártírok lettek, akik az Igét hirdetve apostoli buzgalommal áldozták fel életüket. Nem feledkezhetünk meg arról a sok szerzetesről és világi önkéntesről sem, akik a papokkal együtt annak áldozták magukat, hogy terjesszék az evangéliumot a föld végső határáig. A missziós világnap legyen alkalom arra is, hogy imáinkban megemlékezzünk e hitbeli testvéreinkről és azokról, akik továbbra is a misszió világának szentelik tevékenységüket. Kérjük Istent, hogy példájuk mindenütt új hivatásokat fakasszon, és a keresztény népben megújult missziós tudatot ébresszen. Valójában minden keresztény közösség missziós közösségnek születik, és éppen az evangelizációs bátorság alapján méretetik meg a hívők szeretete az Úr iránt. Így elmondhatjuk, hogy az egyes híveket illetően már nemcsak arról van szó, hogy együttműködjenek az evangelizációs tevékenységekben, hanem hogy főszereplőknek és társfelelősöknek érezzék magukat az Egyház missziójában. E társfelelőség megkívánja, hogy erősödjön a kapcsolat a közösségek között, és növekedjen a kölcsönös segítségnyújtás akár a személyekre vonatkozóan (papok, szerzetesek, önkéntes világiak), akár az evangelizációhoz szükséges eszközök használatát illetően.

Kedves Testvéreim! Az a missziós megbízás, amit Krisztus az apostoloknak adott, valóban mindannyiunkat érint. A missziós világnap legyen megfelelő alkalom arra, hogy ezt jobban tudatosítsuk magunkban, és közösen olyan lelki és képzési irányvonalakat dolgozzunk ki, melyek elősegítik a részegyházak együttműködését és új misszionáriusok felkészülését az evangélium terjesztésére. Ugyanakkor ne feledkezzünk meg arról, hogy az imádság az első és legfontosabb, amivel hozzájárulhatunk az Egyház missziós tevékenységéhez. „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés – mondja az Úr. – Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratásra.” (Lk 10,2) A boldog emlékezetű XII. Piusz pápa írta 50 évvel ezelőtt: „Először is imádkozzatok, szeretett testvéreim, imádkozzatok többet. Gondoljatok azoknak a népeknek az órási lelki szükségleteire, akik még távol állnak az igaz hittől, vagy támogatás híján nehéz kitartaniuk benne” (AAS ua. 240. o.) Majd arra buzdított, hogy több misét celebráljanak a misszióért, megjegyezve, hogy „ez megfelel az Úr kívánságainak, aki szereti egyházát, és azt akarja, hogy kiterjedjen és virágozzék a föld minden sarkában”. (ua. 239. o.)

Kedves Testvéreim! Én is megismétlem ezt az olyannyira aktuális meghívást. Hangozzék fel minden közösségben az egybehangzó kérés a „mi Atyánkhoz, aki a mennyekben van”, hogy jöjjön el az ő országa a földre. Különösképpen szólok a gyerekekhez és a fiatalokhoz, akik mindig készségesen és nagylelkűen válaszolnak a missziós felhívásokra. A betegekhez és a szenvedőkhöz fordulok, emlékeztetve őket arra, milyen értékes az ő titokzatos és elengedhetetlen együttműködésük a megváltás művében. Kérem az Istennek szenteltek, főleg a klauzúra rendházakban élőket, hogy még inkább imádkozzanak a misszióért. Minden hívő elkötelezettsége által terjedjen ki az egész Egyházra az imádság lelki hálója az evangelizáció támogatásáért. Szűz Mária, aki anyai gondoskodással kísérte útján a születő Egyházat, korunkban is vezesse lépteinket, és a szeretet új pünkösdjét nyerve el számunkra. Ébresszen minket tudatára, hogy mindannyian misszionáriusok vagyunk, akiket az Úr küld, hogy az ő tanúságtévői legyünk létünk minden pillanatában. Biztosítom a *Fidei donum* papjait, az evangelizáció terén elkötelezett szerzeteseket, a világi önkénteseket és mindazokat, akik a legkülönbözőbb módon az evangélium hírüladásának szentelik magukat, hogy mindennap megemlékezem róluk imáimban, és szeretettel adom rájuk apostoli áldásomat.

Vatikán, 2007. május 27.

© Copyright 2007 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana